

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **Ł. Ł.**,
skazanego z art. 156 § 3 i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 9 września 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II
AKa 135/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16
kwietnia 2019 r., sygn. III K 130/19,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:
odmówić przyjęcia wniosku Ł. Ł. wobec jego oczywistej
bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. III K 130/19, Ł. Ł. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k., z art. 190 § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k., za które została mu wymierzona kara łączna w rozmiarze 10 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie to zostało zaskarżone przez obrońcę. Po rozpoznaniu apelacji wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. II AKa 135/19, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Od wyroku sądu II instancji obrońca skazanego wywiódł kasację, która postanowieniem Sądu Najwyższego z

dnia 21 sierpnia 2020 r., sygn. V KK 320/20, została oddalona jako oczywiście bezzasadna (art. 535 § 3 k.p.k.).

W dniu 2 kwietnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek o wznowienie powyższego postępowania karnego z uwagi na mankamenty procesowe, jakich miały dopuścić się w toku procedowania sądy obu instancji, tj. niedostateczne wyjaśnienie rozbieżności w materiale dowodowym, nieuwzględnienie dowodów przemawiających na korzyść skazanego, niezabezpieczenie w toku postępowania przygotowawczego i niedysponowanie w postępowaniu jurysdykcyjnym materiałem dowodowym w postaci obuwia, którym zostały spowodowane u pokrzywdzonego urazy, niedopuszczenie opinii sądowno – psychiatrycznej w kwestii stanu zdrowia skazanego. Ogół powyższych okoliczności miałby zdaniem wnioskodawcy determinować potrzebę uruchomienia nadzwyczajnego trybu kontroli orzeczeń jakim jest wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania sądowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na zaistnienie warunków określonych w art. 545 § 3 k.p.k. zasadna okazała się odmowa przyjęcia wniosku skazanego. Treść powyższego przepisu obliguje do przeprowadzenia kontroli wniosku strony o wznowienie postępowania, która nie dopełniła wymogu sporządzenia i podpisania go przez obrońcę lub pełnomocnika (art. 545 § 2 k.p.k.) pod kątem tego, czy nie jest oczywiście bezzasadny, bez konieczności uprzedniego wzywania jej do uzupełnienia tego braku. Powyższą ocenę wiązać należy między innymi z sytuacją, gdy wniosek oparty jest na okolicznościach badanych w uprzednich postępowaniach o wznowienie, w których stwierdzony został niewątpliwy brak podstaw wznowieniowych określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (k.p.k.) oraz gdy nie wystąpią przesłanki do wznowienia postępowania *ex officio*. Zaznaczyć bowiem trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540, 540a k.p.k., 540b k.p.k.) i nie każde, nawet zaistniałe obiektywnie, uchybienie procesowe będzie się w nie wpisywało. Sąd badający wniosek zobligowany jest do kontroli wystąpienia powyższych podstaw,

nie jest zaś uprawniony do dokonywania analizy szerszej, obejmującej w szczególności ponowną ocenę materiału dowodowego i weryfikację poczynionych na jego podstawie ustaleń w sposób charakterystyczny dla postępowania instancyjnego. Powyższe ramy postępowania wznowieniowego zostały już dostatecznie zdefiniowane w orzeczeniach zapadłych co do uprzednio złożonych przez skazanego wniosków o wznowienie oraz środków odwoławczych na odmowę ich przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. (vide postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. V KO 6/21, z dnia 13 maja 2021 r., V KZ 14/12, z dnia 26 sierpnia 2021 r., V KO 61/21, z dnia 7 października 2021, V KZ 46/21).

Odnosząc obecnie przytoczone argumenty do kwestii już badanych w aspekcie podstaw wznowieniowych widoczna była ich wyraźna tożsamość, implikująca ocenę kolejnego wniosku o wznowienie w kategoriach oczywistej bezzasadności. Skazany bowiem nie wskazał żadnych nowych (nieznanych uprzednio tak jemu jak i sądowi) aspektów mogących jawić się jako „nowe dowody” w rozumieniu przesłanki wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Jego wywody – analogicznie jak w poprzednio złożonych wnioskach - bazowały bowiem na zgłaszaniu zastrzeżeń co do wyniku sądowej oceny dowodów i podawaniu w wątpliwość faktycznej podstawy wyroku. Wszystkie natomiast podniesione kwestie były już przedmiotem należytej uwagi nie tylko w postępowaniach wznowieniowych, ale przede wszystkim w postępowaniu merytorycznym w przedmiocie odpowiedzialności karnej, na dowód czego odesłać należy do lektury pisemnych motywów wszystkich zapadłych dotychczas orzeczeń. Wynika z nich również, że wykluczone zostały ewentualne uchybienia określone w art. 439 § 1 k.p.k. w zakresie realizacji prawa do obrony. Nie zmienia aktualności tego poglądu obecne twierdzenie o składaniu wyjaśnień w dniach 17 i 18 sierpnia 2019 r. bez udziału obrońcy. Na marginesie dodać należy, że będąc pouczonym o treści art. 245 § 1 k.p.k. z uprawnienia do kontaktu z adwokatem skazany nie skorzystał (k. 44), zaś przesłanki do obrony obligatoryjnej nie wystąpiły, co również szeroko zostało już omówione w powołanym orzecznictwie.

W rezultacie powtórzyć należało, że kontestowanie podstawy dowodowej prawomocnego wyroku, a także uwagi czynione w pryzmacie zagwarantowania korzystania z uprawnień procesowych przysługujących osobie zatrzymanej czy podejrzanej nie wpisywały się w katalog przesłanek wznowieniowych, co stanowiło podstawę do uznania wniosku o wznowienie za bezzasadny w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Konsekwencją tej oceny była – zgodnie z treścią powołanego przepisu – odmowa przyjęcia wniosku bez podejmowania dalszych czynności, podjęcia których domagał się skazany, tj. w przedmiocie wyznaczenia obrońcy z urzędu. Wstępna kontrola wniosku służyć ma wszakże wyeliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu niewątpliwym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[PGW]

[ms]